

HERBİR OKUL YENİ BİR DÜNYA DEMEK...

Öznur ÇELİKÖZ

Çorum/Narlı ve Kırıkkale Projesi ikinci projem olmasına rağmen yeni bir projeye daha katılmanın vermiş olduğu heyecan günler öncesinden başlamıştı. İlk projedeki gibi son anda hazırlayabilmiştik deney için gerekli olacak malzemeleri(karbonat,makina yağı,kürdan,lahana suyu...)

Otobüsün kalkma vakti geldi ve yeni gönüller fethetmek için yola koyulduk. İlk durağımız Çorum/Narlı İlköğretim Bölge Okulu'uydu. Oraya vardığımızda elinde çiçeklerle bizleri bekleyen birkaç öğrenciden ve öğretmenden önce Narlı'nın yüksek tepelerinden gelen dondurucu soğuk ve bir o kadar temiz,ferah havası öptü yanaklarımızdan. Etraf sessiz sakindi görevli öğrenciler haricinde tüm öğrenciler uyumuştur besbelli. Orada gördüğümüz birkaç öğretmen meğer okulun tüm öğretmenleriymiş. Öğretmenler odasında biz tanıttık kendimizi ve onları tanımaya çalıştık. Yalnız öğretmenlerden bir tanesi dinletecek bir yetkili bulamadığı için, içinde sakladığı derdini bir çırpıda anlatmaya başlayınca yorgunluktan sersemlemiş vücudumuz ve ağırlaşan göz kapaklarımız cumlelerin sonuna nokta konmasını sabırsızlıkla bekliyorduk. Fakat değindiği konu eğitim konusunda bir Türkiye gerçeğini gözler onunu seriyordu. İmkansızlıklardan, ilgisizliklerden, yetkililer tarafından unutulmaktan şikayetçiydi ve çok haklıydı.

Ertesi gün erkenden kalkmak üzere yattık. Sabahın erken saatlerinde öğrendik bizim için yapılan fedakar çalışmalarını. Okulun aşçısı olmadığı için görevli öğrenciler sabah 4 e kadar bizler için yemek hazırlayıp 6 da ise kalkmışlar kahvaltı için. Bu yorgunluğa rağmen "olsun siz geldiniz ya bu yeter bize hem bizim yorgunluğumuz nedir ki sizinkinin yanında" dediler gülümseyerek. Biz daha göz kapaklarımızı aralamaya çalışırken tüm öğrenciler kalkmışlar, hazırlanmışlar ve saçlarını en güzel biçimde taramışlar. Meraklı, heyecanlı gözlerle izliyorlardı, inceliyorlardı yaptığımız her hareketi, öğrenmek istiyorlardı niye geldiğimizi, bilmek istiyorlardı bizlerin kimler olduğumuzu.

Konuştukça öğreniyorduk geldiğimizde bulduğumuz sessizliğin öncesini. Oysa bizleri bütün gece boyunca camda beklemişler. Bir araba sesi duydukları zaman bizler geldik diye camlara koşmuşlar bizim olmadığımızı anlayınca hüzünlü bekleyişe devam etmişler ama o minik gözleri buna daha fazla dayanamayıp uykuya yenik düşmüş ve oldukları yerde kimileri bizi daha iyi görebilmek için cam kenarına getirdikleri masa üstünde, kimileri arkadaşlarının yataklarında üst üste uyuya kalmışlar.

Bu kısa konuşmalardan sonra onlar Çoban Hüseyin hikayesini dinlemeye koyuldular Hüseyin öğretmenlerinin anlattığı, bizlerde etkinliklere başlamadan önceki hazırlıklarımızı yapmaya başladık. Neyseki deney sepetinde eksiklik yoktu korktuğum başıma gelmemişti. Eğlenceli biçimde etkinliklerimiz devam etti.

Öğle arasındayken 6. sınıflarla okulun çevresini dolaşıyorduk birden yanıma küçük bir kız öğrenci geldi elinde bir buket yapma güllerle “bunlardan biri sizin” diyerek pembe olanını uzattı belli ki heyecanlıydı ve sırayla diğer gönüllülere de dağıtmaya başladı. Şu anda o pembe gül masamın en güzel yerinde bana her zaman orada yaşayan onlarca mis kokulu gülleri, gül yüzlüleri hatırlatıyor.

Etkinlikler bitiminde okul bahçesinde hep birlikte oyunlar oynadık, ip atladık. O anda hepimiz birer çocuk olduk ve hayatımızın en eğlenceli zamanlarını yaşıyorduk.

Akşam yemeği vakti geldi. Yemekte köfte ve patates vardı ama bunlar okadar farklıydı ki. Bu köfte ve patates sabahın dördüne kadar o minik, fedakar ellerde şekil bulmuştu. Lezzetine de diyecek yoktu tabiki. Yemeği küçük Betül ile birlikte yedik. “Ben yemek yemem, benim yemekle pek aram yok” diyerek tepsiyi

ittiriyordu. Bende ona masal anlatarak yedirdim yemeğini aynı kardeşime yaptığım gibi. Diğer taraftanda bu yaşadıklarımın düş mü yoksa gerçek mi olduğuna inanamıyordum. Yediğim yemeğin değeri, Betül'e verdiğim her yudumun bana verdiği hisler günlük hayatımızda yaşadıklarımızdan okadar farklıydı ki...Ve anladım ki bu hissedilenler, yaşananlardı bizleri binlerce kilometre yolları bıkmadan, usanmadan, yorulmadan kat etmemizi sağlayan. Akşam ödül töreninden sonra başladık coşkuyla oynamaya. Küçük bir alanda adeta tek bir yürek olmuş halaylar çekiyorduk omuz omuza "Caney caney işte meydaney". Gece istemememize rağmen son bulmuştu. Esra ile Aliye ile sıkı sıkı sarılmıştık birbirimize defalarca öpmüştük birbirimizi ama o gecenin öyle sürüp gitmesini istiyorduk hep. Kalkma vakti çok çabuk geldi yorgun bir geceden sonra. Biz gözlerimizi aralamaya çalışırken çocuklar oysaki çoktan kalkmışlar son birkez daha görebilmek için veda edebilmek için abilerine, ablalarına.

Hiç yaşanılması istenilmeyen, zorunlu bir gerçek ayrılık. Öptük birbirimizi, el salladık birbirimize uzun uzun.

Oysa ki saatlerle sınırlıydı tanıştığımız, kaynastığımız süre. "Keşke hiç gitmeseydiniz, keşke birkaç gün daha kalabilseydiniz" isteklerini bıraktık arkamızda.

Mavi otobüsümüzün havalı kornası takılınca bir kaç metre gitmeden durmak zorunda kaldık arızayı gidermek için fakat bizi uzaktan izleyen çocuklar bizim geri dönmek için durduğumuzu sanıp heyecanlanmışlar.

Sevgiye, umuda, mutluluğa dair herşeyi içinde bulunduran mavi otobüsümüz sevgi ve umut dağıtmak için yeni bir dünyaya yelken açmış,yolunda ilerliyordu.Bir sonraki durağımız Kırıkkale idi. Yüreğimizde Çorum/Narlı sevgisi , aklımızda oraların hatıralarıyla indik Kırıkkale YİBO' ya.

Çocuklar bir anda sarıverdi etrafımızı. Yeni yüzler, yeni yürekler, yeni heyecanlar duruyordu karşımızda. Etkinlikler gün boyu devam etti. Bir anda kaynaşıverdik, bir anda ısınıverdik seviverdik birbirimizi özellikle kolumun altında hiç ayrılmak

istemeyen güzel gözlü Ahmetimle ve Yaseminimle. Yasemin ismindende belli olacağı gibi narin bir çiçektir. Annesi- babası ayrılmış ve annesi evi terk etmişti. Tek bir arzusu vardı büyüüp para kazanmaya başlayınca bir bisiklet alacaktı kendisine. Hiç birşey pek koymuyordu ona ama bu sene ilk defa orada olduğu için doğum günü

kutlanamadığını anlatırken gözleri doluyordu. Akşama kadar birlikteydik. Ahmet ayrılmamak için bir çözüm yolu bulmuştu otobüsün koltuklarının arkasına saklanacaktı. Eğlence yapılan alan geniş olmasına rağmen doldurmuştuk her köşeyi. Tekrar coşmuştuk hep birlikte. Tek bir ağız olup "Bütün dünya buna inansa hayat bayram olsa" diyorduk. O sırda Meryem' in "bu yaşadıklarımız rüya gibi hiç bitmese" demesi hala kulaklarımda çınlıyor.

Yine o an gelmişti. Ayrılık vakti. Ahmet belime sarılmıştı "seni hiç unutmayacağım seni çok seviyorum Öznur abla" diyerek hediyesi olan gofreti almamı istiyordu. Tek tek öptük yine birbirimizi, gözlerimiz dolu dolu. Uzun uzun el sallamalardan sonra hareket ettik gönlümüze yeni sevgiler ekleyerek.

Bu projelere gidildiği gibi dönülmüyor. Giderken yaşayacaklarının heyecanını duyumsuyorsun ,dönüşte ise yaşadıklarının sevgisini hissediyorsun yüreğinin derinliklerinde. İki güne sığdırılan iki farklı dünya, farklı güzellikte yüzler ama paylaşılan hep aynı SEVGİ. Gönüller dolusu sevgi paylaşılıyor gidilen her okulda... Herbir okul yeni bir dünya, bu dünyaların içinde çarpan yüzlerce minik yürek. Bu yüreklere ulaşmanın vermiş olduğu heyecan, mutluluk bizlerin kilometreler katetmemizi sağlayan enerji kaynağımız.

Sevgi otobüsümüzün yolu her zaman açık olsun...

Öznur ÇELİKÖZ